

(Translation)

Judgment of the Intellectual Property and International Trade Case Division of the Supreme Court

Supreme Court Judgment No. 2461/2559

Public Prosecutor, Office of the Attorney General Plaintiff

Food Village Co., Ltd.

Co-Plaintiff

Ms. Butrasanee or Napada Iamsri, et al.,

Defendants

Subject: Infringement of Trade Secrets Act

Section 33 of the Trade Secrets Act B.E. 2545 (A.D. 2002) prescribes that “Any person who discloses trade secrets of others to the public in a manner which results in trade secrets ceased to be a secret with intent to harass and cause damage to the trade secrets holder, whether or not by publication, audio or image broadcasting or by any other means....” In this case the Plaintiff requested that the Defendant be punished pursuant to the said section 33. One of the elements of the offence that the Plaintiff had to describe in the Indictment was disclosing trade secrets of others to be widely known which means disclosing the information to the public in a manner that caused the said information to lose its nature or characteristic as a secret. The Plaintiff described in the Indictment that the three Defendants jointly took the information which was a trade secret of another person who was the injured person to disclose to a named person who was a member of the public without consent from the injured person and the three Defendants had intent to harass and to cause the trade secret of the injured person to cease to be a trade secret and caused damage to the injured person’s business without describing whether the method that the Defendants used to disclose the information was done by using documents, audio or video broadcasting or any other means. Therefore, it was not a corroboration of the fact that the act carried out by the three Defendants was disclosing another person’s trade secret to be widely known in a manner that caused the said trade secret ceased to be a trade secret but it was merely a corroboration that the information was disclosed to an ordinary person. Consequently, the Plaintiff’s Indictment did not describe the elements of the offence completely pursuant to section 33 of the Trade Secrets Act B.E. 2545 (A.D. 2002,) it is contrary to section 26 of the Act on the Establishment of and Procedure for Intellectual Property and International Trade Court B.E. 2539 (A.D. 1996) in conjunction with section 158 (5) of the Civil Procedure Code. This is a legal issue relating to public order and the Supreme Court has power to decide pursuant to section 45 of the Act on the Establishment of and Procedure for Intellectual Property and International Trade Court B.E. 2539 (A.D.

(Translation)

1996) in conjunction with section 195 paragraph two of the Criminal Procedure Code.

(Maitree Sriaroon – Prinya Deepadung – Maitree Sutepakul)
Navaporn Thaiying – summarized
Somjit Porpimai - inspected

คำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2461/2559

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด
บริษัทฟูโตวิลเลจ จำกัด
นางสาวบุตรีศณีหรืออนภาดา เอี่ยมศรี ที่ 1
กับพวกรวม 3 คน

โจทก์
โจทก์ร่วม
จำเลย

เรื่อง ความผิดต่อพระราชบัญญัติความลับทางการค้า

พ.ร.บ.ความลับทางการค้า พ.ศ.2545 มาตรา 33 บัญญัติว่า “ผู้ใดเปิดเผยความลับทางการค้าของผู้อื่นให้เป็นที่ล่วงรู้โดยทั่วไปในประการที่ทำให้ความลับทางการค้านั้นสิ้นสภาพการเป็นความลับทางการค้า โดยเจตนาอันแก่ลี้ภัยให้ผู้ควบคุมความลับทางการค้าได้รับความเสียหายในการประกอบธุรกิจ ไม่ว่าจะกระทำการโฆษณาด้วยเอกสาร การกระจายเสียง หรือการแพร่ภาพหรือการเปิดเผยด้วยวิธีอื่นใด...” คดีนี้โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามมาตรา 33 ดังกล่าว องค์ประกอบของความผิดข้อหนึ่งที่โจทก์จะต้องบรรยายมาในคำฟ้องคือ การเปิดเผยความลับทางการค้าของผู้อื่นให้เป็นที่ล่วงรู้โดยทั่วไป ซึ่งหมายถึงการเปิดเผยข้อมูลให้สาธารณชนได้ล่วงรู้ในลักษณะที่มีผลทำให้ข้อมูลนั้นสูญเสียดังกล่าวหรือคุณสมบัติการเป็นความลับ ที่โจทก์บรรยายฟ้องว่า...จำเลยทั้งสามร่วมกันนำเอาข้อมูลอันเป็นความลับทางการค้าของผู้เสียหายไปเปิดเผยให้กับบุคคลผู้มีชื่ออันเป็นบุคคลทั่วไปล่วงรู้ถึงข้อมูลอันเป็นความลับทางการค้าของผู้เสียหายโดยมิได้รับความยินยอมจากผู้เสียหายและจำเลยทั้งสามมีเจตนาอันแก่ลี้ภัย อันเป็นเหตุให้ข้อมูลซึ่งเป็นความลับทางการค้าของผู้เสียหายสิ้นสภาพการเป็นความลับทางการค้า ทำให้ผู้เสียหายได้รับความเสียหายในการประกอบธุรกิจ โดยมิได้บรรยายฟ้องระบุนิติการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวนั้นว่าเป็นการโฆษณาด้วยเอกสาร การกระจายเสียง หรือการแพร่ภาพหรือเปิดเผยด้วยวิธีอื่นใด จึงไม่ใช่การยืนยันข้อเท็จจริงว่าการกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นการเปิดเผยความลับทางการค้าของผู้อื่นให้เป็นที่ล่วงรู้โดยทั่วไปในประการที่ทำให้ความลับทางการค้านั้นสิ้นสภาพการเป็นความลับทางการค้าดังกล่าว แต่เป็นการยืนยันเพียงว่าเป็นการเปิดเผยแก่บุคคลคนหนึ่งที่เป็นบุคคลทั่วไป ฟ้องของโจทก์จึงเป็นการบรรยายฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบของความผิดตาม พ.ร.บ.ความลับทางการค้า พ.ศ.2545 มาตรา 33 ไม่ชอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญา พ.ศ.2539 มาตรา 26 ประกอบ ป.วิ.พ. มาตรา 158 (5) ปัญหาข้อนี้เป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ศาลฎีกามีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยได้ตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลทรัพย์สินทางปัญญา พ.ศ.2539 มาตรา 45 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง

(ไมตรี ศรีอรุณ - ปริญญา ตีผดุง - ไมตรี สุเทพากุล)

นวพร ไทยยิ่ง - ย่อ
สมจิตร ปอพิมาย - ตรวง